

Sygn. akt I PK 15/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania A. F.

przeciwko Powiatowi B.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2016 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt V Pa 20/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza na rzecz pozwanego od powódki 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie z powództwa A. F. przeciwko Powiatowi B. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, na skutek apelacji powódki i pozwanego oddalił obie apelacje oraz zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania za instancję odwoławczą.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Oczywistej zasadności skargi powódka upatruje w

prowadzeniu postępowania odwoławczego przeciwko Powiatowi B. zamiast przeciwko M. w Ł., co uniemożliwiło dokonanie merytorycznego rozstrzygnięcia. Ponadto wskazała również na rażącą obrazę art. 23¹ § 1 k.p., co miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a nadto art. 45 § 2 k.p. przez nietrafne przyjęcie, że przepis ten został prawidłowo zastosowany w sprawie z uwagi na niemożliwość przywrócenia powódki do pracy, mimo że stan faktyczny pozwalał na przyjęcie, że M.2 został przejęty przez M., co oczywiście umożliwiało przywrócenie powódki do pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W sprawie brak jest jednak oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie

przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca nie wskazuje przepisu prawa procesowego, który miałby zostać naruszony na skutek prowadzenia postępowania odwoławczego przeciwko Powiatowi B. zamiast przeciwko M. w Ł.. Ponadto podnoszone przez skarżącą kwestie były już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w wyroku z 5 kwietnia 2016 r., I PK 5/16, niepubl., zapadłym w tożsamym stanie faktycznym i prawnym, i zostały rozstrzygnięte, inaczej niż życzy sobie tego skarżąca. W wyroku tym stwierdzono, że w przypadku podmiotów zajmujących się działalnością społeczną (edukacyjno-wychowawczą) dla rozstrzygnięcia, czy doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części na nowego pracodawcę pierwszorzędne znaczenie należy przypisać celom i zadaniom realizowanym przez takich pracodawców, natomiast kryteria i okoliczności o charakterze majątkowym mają znaczenie jedynie pomocnicze. W rezultacie z uwagi na odmienny charakter zadań realizowanych przez obydwie wskazywane przez skarżącą placówki nie doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części na nowego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ k.p. W tej sytuacji następcą prawnym zlikwidowanej powiatowej jednostki organizacyjnej stała się właściwa jednostka samorządu terytorialnego, którym w sprawie był Powiat Bełchatowski. Jak wskazano na to już w postanowieniu Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2016 r., I PK 238/15, niepubl., przesądza to o niezasadności zarzutu obrazy art. 45 § 2 k.p.

Z przedstawionych względów skarga kasacyjna nie jest w oczywisty sposób uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).